

NAGY GERZSON

Porzsák

Moziból mentek haza vasárnap délután, Ildikó szobakonyhás albérletébe. Az Oktagonnál, az Andrássy úti zebra közepén Ákos szemébe sütött a nap. A járdára érve felemelte Ildikót, hogy ő is lássa. A fenekét ölelte át, magához szorította, érezte a vastag kabátot át a szeméremcsontját. Arra gondolt, mire hazaérnek, besötétedik, felgyulladnak az utcai lámpák, a szoba hátsó fala sárgán veri vissza a fényt. Szerette azt a szobát. Nem tettek fel függönyt, és a redőny az egyik feltekerésnél beakadt. Ha odalent akad el, megszereli, gondolta, legalábbis megpróbálja, de így nem zavart senkit. Ildikó lakótársa két éjszakát tölt Budapesten, legkésőbb péntek este mindig hazautazik. Ildikó forgatta a fejét, nem látta a napot.

Egy francia filmet néztek, a kritikák agyondicsérték, Ákos úgy ült be, hogy utálni fogja. Fél óráig nem is csalódott. Készítette a mondatokat előadás utánra. Sablon, preconcepció, giccs. Az elkényelmesedett nyugat arroganciája. A film felénél azonban váratlanul beleszeretett a főhősnőbe, rövidre nyírt hajú, fiús alkatú lány, az idő nagy részében fekete harisnyában és garbóban sétálgatott, vagy a kanapén hevert a montmartre-i garzonlakásban. Ildikó combjára tette a kezét, elképzelte, hogy állva, ruhában dugnak az albérletben, a falhoz támaszkodva.

A Király utcánál sárgán villogott a gyalogátkelő jelzőlámpája, a szemközti oldalon rendőrautó parkolt. Ákost néhány évvel ezelőtt megbüntették, amikor a Király utcáról jobbra kanyarodott a körútra. Ott állt a rendőr akkor is, várta, hogy kanyarodjon valaki. Tetszett a film, kérdezte Ákos. Ildikó nem felelt. A másik irányba nézett, nyugat felé, hátha itt megpillantja a napot. Tetszett a film, kérdezte újra Ákos. Az eleje szuper volt, hadarta Ildikó, különösen a fiú, aki megnevettette a gyerekeket. Ákos nem emlékezett. Milyen fiú, kérdezte. A vékony, göndör hajú. Nem tudom. Akinek olyan hajlott orra volt, dehogynem tudod. Együnk valamit. Nem vagyok éhes. Elsétáltak a török gíroszos előtt, Ildikó lassított, Ákos húzta maga után. A zsidó fiú, kérdezte. Nem zsidó, mondta Ildikó. Honnan veszed, hogy zsidó? Imádtam, hogy valójában nem is akarta megnevettetni a gyerekeket, leszarta az egészet. Mintha nem is a saját tekintete váltaná ki a hatást. Fel se fogta, milyen képességgel rendelkezik. Miről beszélsz, kérdezte Ákos. Ugyanazt a filmet néztük? Jaj, nem lehetsz ilyen cinikus, mondta Ildikó. Megállt, megrántotta Ákos kabátján a gallért. Hazudtál vagy tényleg láttad a napot?

Hihetetlen, gondolta Ákos, ez a göndör hajú kis fasz az egyetlen, amire a filmből emlékszik. Mi olyan különös abban, hogy megnevettetsz egy gyereket? Bárki megcsinálja. Fialtal pár közeledett a járdán, a férfi tolt a babakocsit, a nő a telefonját

nyomkodta. Világosszürke ballonkabátot viselt, arca hasonlított a film főszereplőjére. Hasra fog esni, gondolta Ákos. Ha nem most, holnap, ha nem holnap, máskor. Csak idő kérdése, mikor esik hasra. Néhány lépésre voltak, amikor a kocsiban ülő kisgyerekek felkapta a fejét, és Ákosra nézett. Sapkája félig takarta a szemét, hiába kalimpált, nem ért hozzá a kabátja ujjától. Ákos vigyorgott, és a gyerek visszamosolygott rá. Gügyögött is valamit, de Ákos nem értette. Láttad, kérdezte Ildikót. Mit, mit láttam? A gyereket, megnevettetem. A család közben elsétált mellettük. Megnevettetem, ismételte Ákos. Megfordult, toporgott, a távolodó babakocsit bámulta. Ja, persze, mondta Ildikó.

Mire hazaértek, Ákosnak korgott a gyomra, mégiscsak enniük kellett volna egy gíroszt. Ildikó becsukta a bejárati ajtót, Ákos a falhoz szorította, szeméremcsontjához nyomta a tenyerét. Csókolóztak. Ildikó kicsatolta az övét, a fal felé fordult. Ákos lerángatta a farmert a csípőjéről, leguggolt, de Ildikó ellépett előle, és a konyhaasztalhoz csoszogott. Ne haragudj, mondta, nincs kedvem. Leült a székre, a farmert a bokáján hagyta, kis kupacba gyűjtötte az asztalon szétszórt kenyérmorzsát. Ákos levette a kabátját, a bejárati ajtóra csavarozott kampóra akasztotta. Odakint teljesen sötét volt, sokkal sötétebb, mint amilyennek az Oktogonnál elképzelte. A sárga fény villogott az üres falon. Ildikó a tenyerébe seperte a morzsákat, ujjával babrálta, visszaszórta az asztalra. Ugyan már, semmi gond, mondta Ákos. Felvett egy vizes poharat az asztalról, a falhoz vágta. Az üvegdarabok százfelé repültek. Ildikó ijedten ugrott fel, Ákos elállta az útját. Feltakarítom, mondta. Ildikó szó nélkül megfordult, arcába seperte a haját, a fürdőszobába csoszogott. Te nem vagy normális, suttozta. Ákos partvist és lapátot vett elő az előszobaszekrényből. Néhány ruha és blúz mellett világosszürke ballonkabát lógott a vállán. Olyan, derékban övvel szűkíthető, amilyent a babakocsis nő viselt az utcán. Nem az Ildikó kabátja, a lakótársáé lehet. Ákos folyton elfelejti a nevét. A kabát belső zsebében műanyag öngyújtót és három szál cigarettát tapogatott ki. A bélés alján dohányforgácsok. Az öngyújtót és az egyik cigit a nadrágzsebébe csúsztatta. A főszereplő kezében folyton füstölt a cigaretta, Ákos már akkor rettenetesen megkívánta, de csak most számolta végig, hogy tizenhat hónapja nem gyújtott rá. Felkapcsolta a villanyt. Az üvegszilánkok csillogtak a fényben. Hol a porszívó, kiáltott a fürdőszobába. Résnyire nyitotta az ajtót, Ildikó a kád szélén ült, könyökét a térdére támasztotta, arcát a tenyerébe. Hol a porszívó, kérdezte újra Ákos. Négykézláb kutatott a főzőfülke aljában, a mosogató alatt. Az ágyneműtartóban talált rá, szétszerelve. *Miele Cat&Dog PowerLine vacuum cleaner 890 KW*, csodálkozott, hogy ilyen nagy teljesítményű, drága porszívót adnak ehhez az ócska lakótelepi lakáshoz. Kié a porszívó, kiáltotta. Összepattintotta a csöveket, a fejet ráerősítette, bedugta a zsinórt a konnektorba. A motor rövid ideig zajosan pörgött, hirtelen elhalkult. Kinyitotta a fedelet, a vászon porgyűjtő zsák szinte teljesen kitöltötte a porszívó belső üregét. Megnyomkodta, duzzadt volt, feszes. Sosem cserélték még, gondolta. Nem merete megkérdezni, van-e tartalék. Nylonzacskóba tette a zsákot, cipőt húzott, és kilépett az ajtón.

A szemetes konténer az utca elején volt, két perc sétára a háztól. Most vette észre, hogy az utca közepén enyhén elkanyarodik, nem látni a végét. A Fehérvári úton eldübörgött a villamos. Felhajtotta a konténert, a porzsákot a szemét tetejére fektette. A szél kisépért néhány fóliadarabot, sodorta az aszfalton. Ákos mutató- és hüvelykujjal nyúlt be a kerek lyukon, megborzongott, ahogy bőre a száraz, kemény anyaghoz ért. Ez tovább fog tartani, mint gondolta. Visszagyalogolt a lakásba, leakasztotta a kabátot az ajtóról, sálat, sapkát vett magára és a barna bőrkesztyűt, Ildikótól kapta karácsonyra. A konténernél arca elé csavarta a sálat, hogy a száját és az orrát is teljesen befedje, két ujjal nyúlt a lyukba, megszorította, és húzni kezdte az anyagot. Három-négy húzás után elszakadt. Benyúlt újra, fogást keresett, húzta. Elképzelte, ha az egésztest egyben kiszedné, milyen hosszú lenne. Körbetekerné vele a háztömböt. Hajszálak, befőttesgumik, cipőfűződarabkák, összegöngyölt nyloncafatok, drótok, cérnaszálak, elektromosvezeték-részek, zöldség- és növényfoszlányok, spenót, zeller, fogselyem, kondom, egérfarok, köröm, injekciós tű, gitárhúr, kutya-szőr, macskaszőr, tengerimalacszőr, szárított bikapénisz, kolbászhej, szempilla, pinaszőr, rágógumi, gumicukor, vadszőlőinda, üvegszilánk tartja össze ezt az elképesztő hosszúságú fonatot. Azt képzelte, orvos a kórházi műtőben, és a beszáradt, megszenesedett ürüléket operálja ki a beteg végbélnyílásán keresztül. Az erőszakosan betelepített idegen testet az anyából. Akárhányszor elszakadt a fonat, bosszankodott, mintha azzal, hogy százfelé szagatja, százszor meg is öli. A végén könnyebb lett. Rázogatta a zsákot és por hullott ki. Ujját mélyen kellett a lyukon bedugnia, hogy az utolsó darabokat is elérje.

Lefejtette kezéről a kesztyűt, a konténerbe dobta. Mit hazudjon, hol vesztette el? A sálat szürke por lepte, undorodva kidobta azt is. A házhoz gyalogolt, felnézett, világos volt az ablak. Lifttel ment a harmadikra. Ildikót nem találta a szobában. A porzsákot a műanyag pánthoz pattintotta, bekapcsolta a gépet, felporszívózta az üvegszilánkot. A sarokban, a parkettarésben csillogott még valami. Felporszívózta azt is. Mitől olyan nagy szám az a göndör, nagyorrú, gondolta. Megnevezteti a gyerekeket? Miért olyan fontos ez? Még ha a saját gyereke volna. Visszatette a porszívót az ágy-neműtartóba. Holnap reggel majd kiüríti. Ildikó a kádban ült, habos vízben, bal lábát kilógatta a kád peremén. A tükröt homályos pára fedte. Ákos a szájába dugta a cigarettát, kissé gyűrött volt, meggyújtotta, leszívta a füstöt. Enyhe, ismerős szúrást érzett a mellkasában. Ildikó ránézett, elmosolyodott. A füst elvegyült a vízpárával. Nem adsz egy slukkot, kérdezte.